

૧૭૩૬

૧૭૩૬

ગુલબહારે મુજફ્ફરશાહ
યાને
ચીનની શાહબાદીનો કીરસો.

ઉમદા રાગરાગણીયોથી ભરપુર.

રચનાર,

મોક મહુમદીયન મુનશી.

ત

પ્રેમ

પ્રસિદ્ધ કરનાર,

હાઈ દામોદર રતનસી સોમાણી.

(સર્વે પ્રકારના હક પ્રસિદ્ધકર્તાએ રાખ્યા છે.)

મુંબઈ:

આરિયન્ટલ છાપખાનામાં છાપ્યું.

સંવત ૧૯૩૯. સને ૧૯૮૩.

કિંમત ૨ આના.

ચીનાઈ.

	કિમ્મત રતબના			રૂ. આ.
ફલાવર પીકુ નંબર ૧	૨ ૦
ફલાવર પીકુ „ ૨	૧ ૮
સુપરફાઈન રોઝ પૌચાંગ	૧ ૪
લમશાની આય નંબર ૧	૧ ૪
લમશાની આય „ ૨	૦ ૧૪
સુપરફાઈન પૌચાંગ	૧ ૦
ફલાવરી આરેન્જ પીકુ	૧ ૦
ફેમીલી મીક્સચર	૦ ૧૪
ફાઈનેસ્ટ સેન્ટેડ આરેન્જ પીકુ	૦ ૧૦
ફાઈનીગ્રીલ કેસો કોંગો	૦ ૧૨
સૌચાંગ	૧ ૨
કેસો કોંગો...	૦ ૧૦
બેસ્ટ કોંગો	૦ ૯

હોંદુસ્થાની ચાહે.

કાંઠાવેલી ફ્લોવરી આરેન્જ પીકુ	૧ ૮
કાંઠાવેલી એસ્ટ્રા ફાઈન આરેન્જ પીકુ	૧ ૪
કાંઠાવેલી એસ્ટ્રા ફાઈન પીકુ	૧ ૨
ચાયના એન્ડ ઇન્ડિયન બેસ્ટ ડવાલીટી દામોદર મીક્સચર	૧ ૨
શયલ ફેમીલી મીક્સચર	૧ ૦
કાંઠાવેલી પીકુ સૌચાંગ	૧ ૦
કાંઠાવેલી સૌચાંગ	૦ ૧૨

ਗੁਲਾਮਫ਼ਾਰੇ ਮੁਨਕ਼ਰਸ਼ਾਹ ਯਾਨੇ ਘੀਨਨੀ ਸ਼ਾਹਨਾਹੀਨੋ ਖ਼ੀਰਸੋ.

ਯਾਅ ੧ ਲਾ. ਪਰਦਾ ੧ ਲਾ.

(ਸਫ਼ੇਯਦੀ ਯਾਗਮੇ ਯਾਅ ਦੇਖਾਨੀ ਹੈ, ਸ਼ਾਹਨਾਹੀ ਬੋਝੇਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਆਤਾ
ਘੀਰ ਜਾਤਾਏ)

ਯੇਦਾਦ ਮੁਝੇ ਯਾਦ ਏ ਵਲਾ ਤੁਮਾਰੀ—(ਐ ਰਾਹ.)

ਮੁਨਕ਼ਰਸ਼ਾਹ—ਯਾ ਹੁਸਨ ਖ਼ਸ ਪਰੀਤੋ ਯੁਦਾਨੇ ਅਯਾਪ ਦੀਯਾ.
ਏਯੇਸੇ ਖ਼ਮੁਝੇ ਦੀਲ ਮੇਰਾ ਦੀਵਾਨਾ ਯਨ ਗਯਾ.
ਸੋਧਿ ਹਮਸੀ ਨਾਨ ਨਵਾਨੀਤੀ ਨੀਨਦਮੇ.
ਅੰਗੀਆ ਤੀਖਰਤੋ ਸ਼ਰਤੀਹੇ ਯੇਕਾ ਫਲਾ ਹੁਵਾ
ਘੀਯਰੀ ਹੈ ਗੁਲਕ਼ ਏਹਰੇਧੇ ਖ਼ਸ ਮਾਹਤਾਯਕੇ.
ਮੁਨਕ਼ੋ ਗੁਮਾਨ ਅਯਮੇ ਥਾ ਆਕੁਤਾਯਕਾ
ਐ ਜਨ ਹੁਸਨਵਾਲੀ ਹੈ ਯੇਦਾਰ ਯਾਯਸੇ.
ਸੁਰਤਨੇ ਤੇਰੇ ਦੀਲ ਮੇਰਾ ਸੁਰਾਤਾਕ ਕਰ ਦੀਯਾ.

(ਅਪਨੀ ਤਸਘੀਰ ਉਸਕੇ ਸੀਨੇਪਰ ਢਾਲਕੇ ਜਨਾ
ਘੀਰ ਸ਼ਾਹਨਾਹੀਨੇ ਯੇਦਾਰ ਹੋਕਰ ਆਨਾ.)

ਘਰ ਵੇਰੇ ਮਸੀਹਾ ਤੁ ਕਹਾਂ ਦੇ—(ਐ ਰਾਹ.)

ਸਾਹਜੀ—ਮੈਂ ਭੀ ਆਪਸੇ ਘਰਾਏ ਸਾਧੀ.

ਜੇ ਦੇਖੀ ਘੁਮ ਸੁਰਤ ਢੀਲ ਰਖਾਧੀ.

ਮੈਂ ਦੇਖੀ ਆਪਸੇ ਸੀਕਲ ਉਸ ਮਾਹ ਭੀਕਾਧੀ.

ਪਰੀਥੀ ਧਾ ਮਲਕ ਧਾ ਆਦਮੀ ਜਾਣ.

ਨਜ਼ਰ ਆਖਿ ਆਪਸ ਫੁਰਤ ਘੁਟਾਧੀ.

ਫੁੱਲਾ ਹੈ ਹਲੁ ਐਂ ਜੈਸੁਗੀਲੋ ਗੀਰ.

ਰਸਾਖ ਹੈ ਧੇ ਉਸ ਜੁਲ੍ਹੇ ਦੁਟਾਧੀ.

(ਐ ਗਾਨਾ ਸਾਹਜੀਓ ਸੁਨਕਰ ਸੋਢੀਆਂ ਨੇ
ਫੇਰ ਜਾਨੀ ਦੇ ਆਉਰ ਸੋਢੀਆਂ ਤੋਂ ਕੋਹੀ ਦੇ.)

ਸਾਹਜੀ—

ਲਾਏ ਮੇਰਾ ਫੁਲ ਧੁਲਾਧੀ ਲਾਏ ਮੇਰਾ ਫੁਲ. ਜਾਂਹਿ ਸਾਧੁ: ਘ ਭੁਲ—ਭੁ:

ਦੇਖਾ ਆਪਸੇ ਰਸਕ ਅਮਨਦੋ ਖਰਕ ਮੇਂ ਫੁੱਲ ਅਕੁਰ—ਭੁ:

ਕਾਐਆ ਸਾਧਮਾਂ ਮਾਰਾ—ਤਰਨ.

ਸੋਢੀਆਂ—ਯੋਯੋ ਹਮਸੇ ਸਾਹਜੀ ਯੋਯੋ ਹਮਸੇ ਸਾਹਜੀ.

ਫੇਰਨਾ ਪੋ ਫੁਲ ਜਾਨੀ ਹਮ ਗਏ 'ਹੇ ਭੁਲ—ਯੋਯੋ.

ਅੰਪਾ ਅੰਭੇੜੀ ਧਾਪੇ ਸਾਧੀ 'ਹੇ ਫੇਰਨਾ ਫੇਰਨਾ ਜਾਣੇ

ਲਾਏ ਫੁਲ—ਯੋਯੋ ਹਮਸੇ.

ਸਾਹਜੀ—(ਧੁਲ੍ਹੇ ਫੇਰਕੇ ਗਾਥੀਆਂ ਆਉਰ ਸਾਧੀ ਧਕਕੇ ਦੇਨੀ ਦੇ.)

ਫੇਰਾ ਫੇਰਾ, ਫੇਰਾ ਫੇਰਾ, ਫੇਰਾ ਫੇਰਾ, ਫੇਰਾ ਫੇਰਾ, ਫੇਰਾ—ਤਰਨ.

ਧਲ ਨੀਕਲ ਧਲ ਨੀਕਲ ਧਲ ਨੀਕਲ ਧਲ ਨੀਕਲ ਧਲ ਦੂਰ ਹੋ.

ਧਲ ਖਰਕੇ ਉਧਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੌਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੌਰ ਧੁਪ ਕਰੇ ਯੋਯੋ.

ચુપ કરેા મેહયા મેરા ગુલબદન હોયે ગુનચે દહન.
કાં ગયાં હાચ્છે હાચ્છે કાં ગયા હાચ્છે હાચ્છે તેરી ચંપા
ચંમેલીછો દેદે જળા—ચલ નીકલ. ચલ નીકલ.

સહેલીઆં—

(આપશમે ઓલકર.)

માંદનીમે ચીટકારો ચલેરી સહેલી—એ રાહ.

દીવાની સી બતીઆં કરત હૈ પીયારી, અકલસે હૈ બેકામરે.

ગોચમે છુપ કરકે દેખે તમાશા, હોતા હૈ કયા અજામરે.

(ગોચમે છુપ કરકે સહેલીઆં દેખતો હૈ.

ઔર શાહજાદી ચારકે ફીરાકમે જાતો હૈ.)

જાનાકી તરફ જાએતો—તરજ

ગુલબહાર—હ્યા ખાખ પરશાન દીખાયા મેરે અલ્લા.

દીલ મેરા તો દીવાના બનાયા મેરે અલ્લા

યે હુરથી યાયા મલક યા ખુરશીદે મહતાખ.

યા ખુદહી મેરે ખાખમે આયા મેરે અલ્લા.

સપનેમે આકે પુતુકે કીનઆનને યારો.

બસ ચાહે મોહબતમે કુકાયા મેરે અલ્લા.

અખ જાઉ કહાં કીસમે હકીકત યે મે પુછું.

કીસનેયે મુજકો આકે જગાયા મેરે અલ્લા.

(કુષ્ઠ સોઅકર.)

જાને મન એ જાને મન—એ રાહ.

ગુલબહાર—છોડ કયું મુજકો ગયા એ જાને મન એ જાને મન.

દાગે ફરકત દે ગયા એ જાને મન એ જાને મન.

ખાખમે દીખલા ઝલક કાલીખસે દીલ મેરા નીકાલ.

બે તરાંહસે લે ગયા ઐ જાને મન ઐ જાને મન.
 સુરતે મેહતાબ તેરી દેખી ચરામે ખાખમે.
 યક નસ્તુર રહે ગયા, ઐ જાને મન ઐ જાને મન.
 તેરી સુરતકે મૈ તસદક હોકે જાગે તુ હૈગા કીધર.
 કુછ પતા ના દેગયા ઐ જાને મન ઐ જાને મન.
 સુરગ દીલ મેરા કીયા મૈયાદ તુને ઐ શીકાર.
 યા તુજે યે હો ગયા — ઐ જાને મન ઐ જાને મન.

સહેલીઆં— આજરે પાછ ખુશીકો નીશાની—તરજ,
 આજરે હુમ્મ હૈ ઇસ્ક મે દીવાની, ઇસ્ક મે દીવાની, ઇસ્ક મે—આજ
 ખાખમે ઇસને દેખા કીમીકો ઉસકી કરતી હૈ જખાની
 અરે અરે ઉસકી કરત હૈ જખાની—આજરે.

ખાખ. ૧. પરદા. ૨—રસ્તા.

ચલ મોહકો યે બાત સુનાદે તેરો—કાલીગરાકો—તરજ.

સહેલીઆં—ચલો શાહકો હકીકત સુનાવે સભી યે સુનાવે.
 સભી યે સુનાવે સભી—ચલો શાહ.

ખાખ ૧. પરદા. ૩. દરખાસ્ત.

દોનો રૂખ સાર માહ પ્યારે હૈ—તરજ.

રામસગર—આપ શાહનશાહ હમારે હૈ.

કૈમર ફરાકુર યા ખીચારે હૈ,
 છતને હૈ શાહ જહાને કાગીમ.
 વો સભી જરે દસ્ત તુમારે હૈ,

આપકે જૈસા કીસ્કા હૈ રતબા.
 મારે આલમ મે તુમ નીઆરેહે.
 હુસ્ન મે ભી હૈ આપ બસ એકતા,
 રસકે યુસુફ હૈ માહ પારે હૈ.
 અદલ મે આપ હૈ યહાં મરાહુર,
 બાગે આલમ મે ગુલ હજારે હૈ.

છોરદે ડરકી બાત મોચા મોરે છોરદે.—તરજ.

આદશા—પુત્ર દીખાયા નાચ મોકો પુત્ર દીખાયા નાચ,
 ધનોકો ધનઆમ દે તુ જલદી હીરે ઝૌર ઈલમાસ.
 ધન દોનુકો દો દો કંઠે મોતીયોકે દે,
 આર જો મતલબ હોયે ધનકી પુરી સમ કરદે,

જૈન

(રામસગરેકો લેખતા વચ્ચરને.)

ચોખદાર—શાહનશાહે આલી વા આલી શીકાત,
 અરજ હૈ યે બંદેકી એ નેક જાત.
 જો હૈ આપકી દુખરે ગુલબહાર,
 ઊંચીકી સહેલીઆં મન આઈ બહાર.
 હુકમ હોતો આવે વો દરબાર મે.
 અરજ કરતા ચાહતી હૈ મરકાર મે.

શાહ—બહોત પુત્ર આને દે એ ચોખદાર.
 કે બે વકત પડા બિનકો કયા હૈગા કાર.
 બુલા જલદી લા બિનકો મેરે હજુર.
 કે કયા કામ એસા પડા બી જરર.

(ચોખદાર શહેલીઆંકો લે આતા હૈ.)

રૂપાઈ.

શાહ—બે વકત યહાં આઘ હો ક્યા કાર હૈ તુમકો.
જલદી બયાં કરોકે ક્યા દરકાર કાર હૈ તુમકો.
દુ ખતર જો ગુલબહાર મેરી ઊશને કુછ કહા,
જો કુછ કહા વો જલદ કહો કાર હૈ હમકો.

બંજરા.

સહેલીઆં—ક્યા તુ મમે કહેં એ શાહના, ગુલબહારકા આફશાના,
વો સોધથી બાગકે અંદર, ચકબ ચક ઉઠી વો દરકર;
બની મીરસે વો મજબુદીવાના, ક્યા તુમસે કહેં એ શાહના
શાયદ માઅલુમ હોતા એમા, કોઈ ખાબ જો ઊસને દેખા;
નહી એર કુછ હમને જાના, ક્યાં તુમસે કહેં એ શાના.

કોરાતા હૈ હમે કાં કાં—(ચે રાહ.)

શાહ.—સુનાયા હાયે ક્યા તુમને, વે દરદો ગમકા આફશાના
મેરાબી દીલ હુવા વારો, વે સુનકર હાલ દીવાના
વજર અબ જલદ જા હમ વકત ધનકે તુ હમરા એર
એર લે જા કોઈ હકીમ યા કોઈ શીયાના સખસે હો દાના.
ધલાજ ઊંસકા તુ કર જલદી કોઈ તદખીરસે એ વાર.
નહી તો જાન તું ખેરાક મેરા હોવેગા મરજના.

(જતા વજરકાં)

બાબ ૧ લા. પરદા ૪ થા—રસ્તા.

મે પંજબનં ભોલો કુતુકભ—(યે રાહ.)

હકીમ.— જહાં કે અંદર નહી મેરા હમસર
 મે હું હકીમે મીચાલે લુકમાં,
 દવા તો ઐસી મૈ પાસ રખતા
 ગધા જો આવે તો હોવે ઇનસાં;
 ઐર ઐક ગોલી જો હૈ મેરે પાસ
 દવા ઊસી મે હૈ તીનચો સાઠ,
 કરેં ક્યા તારીફ ઊમરી તુમ સાથ
 સુજોં અજી જો હમારે જીરા;
 કે દુધ ચીડીકા ઐર ઊઠકે સીંગ,
 ગધિકે ચમડેકી ઐર સહી હીંગ;
 ઐર જીતી ડાકનકે બાલકી વીંગ
 કે ઐસી ઐસી પડી દવાયાં.
 ઐર ઇસ સીવા કંઈ હજારેં મછર;
 કરોડું માકણ વો લાખુ ચાંચડ.
 વ અંડે બીલીકે ડાલ અંદર ઐર
 પીસા હમડો હજાર બરસાં;
 કરોર બરસાં જમીકે અંદર,
 વ લાખુ બરસાં ચમકે ઉપર.
 રહા હું મે જા દવાકી ખાતીર

हे नय ये मुज्झो भीली दवायां,
जडी वो जुडी से हुं मै वाकी
हकीम मुज्झा है कौन हादीक;
मै आदशाह हुं के हुंगा लार्म्मिक
नही यहां कोर् भिरा कहरदा.

औ शिंहजन पोयारे अरल आगे तोरे नोरे.—(विराह.)

वज्जर.—औ हकीम साहेब सुन म्य हज्जरत बलयेगा साहके धरको,
साहजदी प्मीमार हुम है होवे राक्ष कामील जिसको.
गरये तुमहारे हाथसे जिसको होवेगा आराम,
साहसे धनआम तुमको दीलाजि मैभी हुं धनम.म.
और पडाजि हरामतो दौलत काम पनार्जि रास्त,
काम पनार्जि रास्त तोरा और पडाजि नेआमत.
(हुकीमजने जना वज्जरके साथ.)

आप १ ला. परदा ५ वा.—महेल.

कतौया जरा पंसी बल जरे.—(विराह)

गुलबहार.—आ मनम तोरा मुपडा दीया जरे,
गोरी गोरी सांझी सुरत तेहारी रे.
शीरके जरा भोको दीया जरे—आ मनम.
(वज्जर और हुकीम साहेबका हाजील होना)

आ गोरी आलीने नेजरा भर भारारे.—(विराह)

वज्जर.—तोहे क्या हुवा है पतादे मारी पीयारी रे.
देप ये हकीमको मै साथ लाया,
धसको दीयातु अपनी नारी रे—तोहे क्या हुवा है.

धस आतरो इरकाने कहां आगलगाही—(ये तरन.)

गुलबहार.—मेरा हकीम बोली है क्या कार है धस्से,
 उसका है दरद मेरेको अस कार है ठस्से;
 मेरे मरनको क्याही पैछानेगा ये हजम,
 धसको लेज्या दूर नही कार है धस्से;
 तरारीक मेरे पाससे अस आपली लेज्या,
 शीकर कोर्न न आयो धनकार है सजसे;
 हकसे दुआ करे के मेरा वा सनम मीलि,
 धस वपत मेरा दील यहां भेजर है तुमसे;
 धज्जतसे अपने जते हो या मार मै धके
 अस ज्यो यलो नीकलो नही कार है धस्से.

(जना वलरो हकीमका.)

राज सुन मोके हे प्रीत तेहारी.—(ये तरन.)

गुलबहार.—रातनीन है तेरी यादगारी,
 मैं सनम मैं सनम मेरे पीयारे,
 शीकर मैंक नजर तेरेको देखु.
 जगि सो जनमे तुजपे वारी,
 दरद मुजको है पुनको नही है.
 मै तो करती तेरी यादगारी,

आख १ ला. परदा ६ वा. (रस्ता.)

जल भेटेको तेरे जुझा सारी.—(ये राह.)

हकीम.—यहां तो कुछ ना यलो मारी हीकमतरे
 हीकमतरे मारी हीकमतरे.

यहां तो कुछ ना बली मोरी छिकमतरे
मोरी कदर धंसने कुछ नही जानी
कैसीयी जिसकी शानाअतरे.

आप १ ला. परदा ७ वा. (हरभार.)

(वज्ररका आना अरन करना.)

सगपणसानु सायु लाध.—(वे तरन.)

वज्रर.—थाह सुन मैं सारी हकीकत भरकु श्रुताके ओलुरे,
हाल सभी गुलजहारका तुमसे देखा हुं सो ओलुरे.
यहांसे गया तब हकीम मैंसा रहमे भीला मैंक मुन्डोरे
जिसी हकीमको साथ लेकर गया वहां ज्या देखुरे.
भीरुल दीवानी तरप रही है नही है सुख कुछ जिसकोरे,
तबतो मैंने जिसको पुछा ज्या हुवा ये तुन्डोरे.
हकीम मैंक मैं साथलाया नारी दीया धंसकोरे,
तब वोभीजला ओली मैंसा गुसेसे वो हमकोरे.
जम्मा जम्मा करके ओली नही तो धके मारंरे.
यही सुअन मैं सुनकर आया जबां ज्या अपनी ओलुरे,
धराकमे उमके दुर्घ दीवानी आपमे लुसको देपीरे.
सनम अनम कर तरप रही है धराक हुवा है जिसकोरे.

अल गोरो युंके सानन—(वे राह.)

शाह— अल मोरे आहम अल मोरे आहम
मुन्डो अता सय हाल दीया,

લડકીપે મારે કીસ્કા જીલ્લમ હે

દેખુ જરા તુ પા ઊઠા.

(જાના દોતુકા)

બાબ ૧ લા પરદા ૮ વા. મહેલ.

ડુબકર દીલમે મેરે તીરકા પેકાન રહા—(યે તરજ.)

ગુલબહાર—નકરા તસ્વીર તેરા દીલપે મેરે ચાર હુવા.

જીના દુન્યાંમે મેરા હાયે અબ દુસ્વાર હુવા.

બાબમે દેખ તેરી સુરતે ગુલકુ પીયારે

ચોકતે જાનંદમે ખસ દીલ મેરા ખીમાર હુવા.

જામે ઉલકત પીલા મુજકો ગયા ઐ સાકી.

ઊસકે પીતેહી મુજે ઇસ્કકા આજાર હુવા.

(બાદશાહકા હાખોલ દોના મઆ વજર.)

અરે ઇશવર કૃપાલુ તું—(ઐ રાંહ.)

શાહ—અરે ખેટી યે ક્યા તુજકો હુવાહે ક્યા ખતા મુજકો,

તુમે કીસને સતાયા હૈ. યે કૈસા હાલ ખનાયા હૈ,

યે દરદો ગમ તુ ખાતી હૈ, કે દીલ અપના જલાતીહૈ,

હુવા તુજકો યે ક્યા નાદાન, પીદરસે કીજી હુધ અંનજાન,

યે દેખ મેરી જઠણીપર, તુ હો હુરાયાર ઐ દુખતર.

ગુલબહાર—

(તસ્વીર બાબકો દોખાકો.)

હમતો ઇશકમે હુવે હૈ દીવાને—(યે તરજ.)

હમ તો ઇસપર હુવે હૈ દીવાને. ખીના ઇસકે નહી કીસ્કો, જાને

જહાં મે જીના હમારા તો અબ હુવા મુશકીલ.

કે બાબમે દેખકે યે શીકલ હમ હુવે બેકલ.

નહીં અપ્પ પાને મળ હા અપ્પ પે જીનેમે.
 યે દરદો ગમ હે ઇસીકા હમારે સીનેમે.
 અપ્પ હમ તુમ સેભી હોગયે ખીગાને—ખીના ઇસકે.
 મરજે ઇરાકકી દુન્યાંમે કોઈ દલાહી નહી.
 બગેર વસ્લકે હોતી કહીં સફાહી નહી.
 ઇસીકી મરજમે લાખુ ગયમ હે દુન્યાંસે.
 ઇસીકે જેસી અં વાલીદ કોઈ બલાહી નહી.
 અં પીદર યે મરજી તુમ ડ્યા જાને—હમતો ઇસપ.
 યે ઇશક આતથકો કોઈ જુજ નહી સકતા.
 મગર જો જીસને લગાઈ હો જુજ સકતા.
 ભરક રહી હે યે આતરા હમારે તન મન મં.
 યે સોઅલે આગસે તનમન મેરા સબી જલતા.
 કોઈ આતા નહી હે જુજાને—હમતો ઇસપર.
 (વસ્ત્રોર ટેખકર.)

અદાએ તેરો યે જાદુ ભરો—રાહ.

શાહ— અજાપ તસ્વીર પે જાદુ મરીહે,
 પડેશાં હાલ જો તેરા કરી હે;
 કહાંસે આઈ તેરે હાથ ખેટી,
 કે તું ઇસતરાહ જો ઇસપર મરી હે.
 ગુલબહાર—કહું ડ્યા મં સોબથી પલંગપર,
 ચકાચક આંકિ સીનેપર પરી હે;
 કે ઇસકો દેખ મં આરાક હુમ હું,

હમકે સાથ મેરી દીલબરી હે ;
 કીસી તદબીરસે હસકો બુલાવો,
 નહી તો મૌત મેરી આખરી હે.
 રાહ.— ઐ મેરી ગર હૈ તુ જો હમપે રાજ,
 તો બહેતર હૈ યહી મરજ મેરી હે;
 વજર જલદી તું હસકો ધુંડકર લા,
 યહી ખાત દીલમે મેરી આ ઠરી હે;
 કરું શાદી યે લડકીકી ઉસીસે,
 યહી ઉમેદ બસ બાકી રહી હે.

તેરા શુકર બજ કીઉ ન લાઉરે—(તરજ.)

મુજબહાર—ઐહસાં તેરા કબી નહી બુલુંડે. ઐહસાં.
 મેરે દીલબરકો ગર મૈ પાઉરે. ઐહસાં.
 જબતક જીવંગી ખીદમત કરુંગી.
 મારે પીદર ઐ મારે પીયારે. ઐહસાં.
 તમામ. બાબ ૧ લા.

બાબ ૨ રા. પરદા ૧ લા.

(મહેલ મુજકૂરશાહકા)

હસ્તાર બસ્તી સાકોઐ—(ઐ તરજ.)

મુજકૂરશાહ—તુરકુલ ઐનમે વો હાઐ ગઈ માર મુજકો,
 ખાબમે આ વો સનમ કર ગઈ ખીમાર મુજકો;

ખાખ રાહતમે મૈ સોયાથા ફરરાપર અપની,
 યકબચક અપના દીખા હાએ વો દીદાર મુજકો;
 ઉસકી દુરકતમે તરફતા હું મીસાલે ખીજલી,
 યાદને ઉસકે જ્યા અખ તો બેકરાર મુજકો;
 લે ચે તસ્વીર વજીર જા તું હરએક મુલકુમેં,
 મીસાલે તસ્વીર કે તું ઢુંડકે લા ધાર ઉસકો;
 ગર તુ લાવેગા પતા ઉસકા કહીં જાકે વજીર,
 મરતેદમ તુજકો ન બુલુંગા એ ગમખાર તુજકો;
 ખાખમે આકે મેરે આર ચકબચક વો ગઠ,
 દામે ઉલકૂતમે સનમ કરકે ગીરીફતાર મુજકો;
 લાઅલ ગોહરસે તુઝે મૈલી કરેં માલા માલ,
 ચક નજર ઉસકા દીખાવેગા જો દીદાર મુજકો.

ગઠ એક પલક જો હવા પલટ.—રાહ.

વજીર—બહોત ખુબ આપકા ચે અમર બ સરોચશ્મ બજતા હું,
 હરએક મુલકકે સહેરમે જા કહીંસે ઢુંદ કરકે લાતા હું;
 મૈં અખ બેસ લેતા હું જોગીકા તેરી ખાતીરસે એ મેરે શાહ,
 હરએક મુલકમે હસે ઢુંદકે હમરા અપને દેખ અખ લાતા હું;
 ન કુછ દીલમે અપને તું ખૌફ ખા નહો દરદ ગમમે તું મુખતીલા,
 તેરે બદલે મૈ અપને સરોપર કોહે ગમ ચે સીરપર ઉઠાતા હું.

ਯਾਯ ੨੨. ਧਰਦਾ ੨੨.

ਜੰਗਲ, ਵਞਰ ਗੁਤਪਹਾਰਕਾ.

ਸੀਤਮ ਸੀਤਮ.—ਰਾਛ.

ਵਞਰ ਗੁਤ.—ਕਹਾਂ ਕਹਾਂ ਕਹਾਂ ਅਯ ਜਭਿ ਮੈ ਕਹਾਂ,
 ਖਸ ਜੰਗਲੇ ਘੁੰਘਾਰ ਮੇ ਫੋਖ ਨ ਖਨਿਸਾਂ ਜਾਂ;
 ਨ ਹੈ ਫੋਖ ਰਸੀਕ ਐਰ ਨ ਸਾਧ ਹੈ ਰਸੀਕ,
 ਹਾਐ ਅਯ ਮੈ ਐਕਲਾ ਝਾਂ ਕਰੰ ਧਹਾਂ;
 ਕੀਸਮਤਮੇ ਮੇਰੇ ਲੀਯਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਵਾਢੀ ਹੋਵੇਗਾ,
 ਦੇਘੁ ਕੇ ਆਗੇ ਜਭਿ ਕੇ ਝਪਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਧਾਂ;
 ਧੇ ਤਸੀਰੇ ਨਸੀਸ ਝਾ ਧੇ ਘੁਮ ਹੇ ਅਯਮ,
 ਐਸਾ ਘਰਾਰ ਕੁਛੀ ਨ ਕਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੀਹਾਂ.

ਯਾਯ ੨੨. ਧਰਦਾ ੩੨.

ਜੰਗਲ, ਨਦੀਕਾ ਕੀਨਾਰਾ.

ਵਞਰ ਗੁਤ.— ਰਾਮ ਤਾਰੇ ਨਾਮਕੀ ਧੁਮ ਮਘਾਛ.—ਐ ਰਾਛ.
 ਝਾ ਮੇਰੇ ਸਰਪਰ ਗਰਦੀਰਾ ਆਛ, ਜੰਗਲੋ ਜੰਗਲਮੇ ਭਟਕਾਛ—ਝਾ,
 ਤਸੀਰ ਧੇ ਕੀਸਕੀ ਹੋਗੀ ਘੁਧਾ ਧਾ ਹੁਰੇ ਮਲਕ ਭਨਾਛ;
 ਮੁਲਕੋ ਮੁਲਕ ਸਯ ਫੁੰਡੇ ਸੀਸ ਮੈ ਲੈਕੀਨ ਨਹੀ ਐਸੀ ਪਾਛ.—ਝਾ.
 ਕੀਸਸੇ ਕੁਹੰ ਐਰ ਜਭਿ ਕਹਾਂ ਮੈ ਸਾਧ ਨਹੀ ਫੋਖ ਭਾਛ,
 ਜਰਾ ਹੋ ਖਡੀ ਯੈਠ ਧਾਕ ਭੀਤੋ ਆਲੁੰ ਸੀਰਕੇ ਮੈ ਹੋਭਿਗਾ ਰਾਹੀ.

(ਖਸਕਾ ਧਹਾਂ ਭਧਨਾ ਐਰੇ ਕੁਸਰੇ ਵਞਰਾ ਫਾਯਮ ਹੋਨਾ.)

ਆਨ ਗਮਤਾ ਹੁਵਾ.—ਐ ਰਾਹੁ.

ਵਯਰ ਗੁਲ.—ਹਾ ਐ ਕੀਸਮਤਰੇ ਹੋਕਰ ਆਵਾਰਾ,
 ਦਸਤਮੇ ਤਨਹਾ ਫੀਰੰ ਮਾਰਾ ਮਾਰਾ;
 ਮੇਰਾ ਹਮਦਮ ਧਰਾਂ ਡੋਖ ਨਹੀਂ ਹੈ,
 ਕੀਸਮੇ ਪੁਛੁ ਧੇ ਮੈਂ ਹਾਲ ਸਾਰਾ;
 ਸੁਲਫੋ ਸੁਲਫਮੇ ਧੇ ਲੋਕੇ ਤਸਵੀਰ,
 ਫੀਰਤਾ ਆਯਾ ਹੁੰ ਮੈ ਮਾਰਾ ਮਾਰਾ;
 ਐਸੀ ਸੁਰਤ ਧੇ ਹੋਵੇਗੀ ਕੀਸਕੀ,
 ਕਹਾਂ ਫੁੰਫੁੰ ਮੈ ਗਰਦੀਰਾਫਾ ਮਾਰਾ;
 ਭੁਨ, ਪਰੀ ਹੈ ਧਾ ਫੁਰੇ ਮਲਕ ਹੈ,
 ਕਹਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਧੇ ਮਾਹਮਾਰਾ;
 ਹਰ ਐਕ ਰਾਹੇਰੇ ਅਰਾਹੇਰੇ ਜਹਾਂਮੇ,
 ਡੋਹ ਜੰਗਲ ਸਭੀ ਛਾਂਡ ਮਾਰਾ;
 ਪਰਨਾ ਪਾਯਾ ਮੈ ਉਸਤਾ ਕਹੀਂ ਐਂਐ,
 ਐਐ ਤੋ ਹੁਵਾ ਮੈ ਆਭੁਜ ਆਮਾਰਾ;

ਸਮਾਜੇ ਤੇਗ ਅਦਾਕੇ.—ਰਾਹੁ.

ਵਯਰ ਗੁ.—ਕਹਾਂਸੇ ਲਾਐ ਧੇ ਤਸਵੀਰ ਜਰਾ ਕਹੋ ਤੋ ਸਹੀ,
 ਡੇ ਹਾਲੇ ਦੀਲ ਅਭੀ ਅਪਨਾ ਜਰਾ ਕਹੋ ਤੋ ਸਹੀ.
 ਧੇ ਤਸਵੀਰ ਹੈਗੀ ਹਮਾਰੇ ਸਾਹ ਸੁਯਕਰਕੀ,
 ਤੁਮ ਲਾਐ ਹੋ ਧੇ ਕਹਾਂਸੇ ਜਰਾ ਕਹੋ ਤੋ ਸਹੀ.

ਵਯਰ ਗੁਲ.—ਸੁਯਕਰਸਾਹ ਧੇ ਕਹਾਂ ਰਹੇ ਹੋ ਕਹੋ ਸਾਹੇਐ,
 ਖਸੀਕਾ ਹਮਡੋ ਪਤਾ ਤੁਮ ਜਰਾ ਕਹੋ ਤੋ ਸਹੀ.

ਵਭਰਮੁਯ—ਏ ਪਹਿਲੇ ਤੁਮ ਤੋ ਕਹੋ ਕਹਾਂਸੇ ਲਾਯੋ ਹੋ ਤਸਵੀਰ.
ਏ ਹਾਲ ਅਪਨਾ ਧਹਾਂ ਤੁਮ ਜਰਾ ਕਹੋ ਤੋ ਸਹੀ.

ਸਭੀ ਡੋਧ ਸਾਮ ਅੰ ਮੀਲਾਯੋ ਮੁਯੋ.—(੩ ਵਰਜ.)

ਵਭਰ ਮੁਯ.—ਮੇਰਾ ਸਭ ਹਾਲ ਏ ਸੁਨਾਭੀ ਤੁਯੇ,
ਭੇਦ ਏ ਸੀਖਾ ਸਭਜਤਾਭੀ ਤੁਯੇ;
ਮੇਰੀ ਸਾਹਜਦੀ ਪਰੀ ਆਸ਼ੀਕੁ ਹੋ ਏ ਖਸਕੇ ਉਪਰ,
ਉਰਾਭੀ ਤਾਲਾਰਾਭੀ ਭੁਯਾਧੁ ਮੈ;
ਆਪਣਾ ਗਰੁ ਹੈ ਧਰੀਂ ਧਰੀਂ ਮੁਯਕੁਰੁ ਹੈਗਾ,
ਤੋ ਪਤਾ ਉਸਕਾ ਮਲ ਆਵਾਹੋ ਮੁਯੋ.

ਵਭਰ ਮੁਯ—ਜੈਸਾ ਹੈ ਹਾਲ ਤੇਰਾ ਵੈਸਾਹੀ ਮੇਰਾ ਹੈਗਾ,
ਮੇਰਾਭੀ ਹਾਲ ਕੁਝ ਸੁਨਾਭੀ ਤੁਯੇ,
ਦੇਖ ਤਸਵੀਰ ਧਰੀਂ ਖਸਕੇ ਪੈਛਾਨ ਅੰ ਭਾਭ,
ਯੁਯ ਕਰ ਗੈਰ ਆਰ ਆਵਾਹੋ ਮੁਯੋ;
ਧਰੀਂ ਤਸਵੀਰ ਹਮਾਰੀ ਹੋ ਸਾਹਜਦੀਭੀ,
ਕਹਾਂਸੇ ਲਾਯੋ ਹੋ ਏ ਆਵਾਹੋ ਮੁਯੋ;
ਆਪਮੇ ਦੇਖੀ ਖਸੇ ਜਯਸੇ ਸਾਹਮੁਯਕੁਰੁਭੀ,
ਪੀਰਦੁਖੀ ਆਗ ਜਲਦੀ ਹੋ ਉਸੇ;
ਮੈਂ ਉਸੀਕਾ ਹੁੰ ਵਭਰ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇਭੀ ਭੋਲਾ,
ਫੁੰਫਕਰ ਖਸਕੇ ਅਯ ਲੇ ਆ ਦੇ ਮੁਯੋ,
ਤਯ ਮੈਂ ਨੀਕਲਾ ਖਸੇ ਫੁੰਫਕੇ ਅੰ ਮੇਰੇ ਅਭਿਯ,
ਹੁਕਨੇ ਖਸਕੇ ਪਰ ਮੀਲਾਯਾ ਮੁਯੋ;
ਮੁਯਕੁਰੁ ਤਸਵੀਰ ਏ ਦੇ ਮੇਰੀ ਤੁ ਤਸਵੀਰ ਏ ਲੇ,
ਮੈਂਭੀ ਏ ਭਯੋ ਅਯ ਦੀਆਰੁ ਉਸੇ,

ਵਭਰਗੁ.—ਹਾਂਭੁ ਹਾਂਭੁ ਘੁਘ ਕਹੇ ਲੀਭੁ ਐ ਹਾਭੁਰ ਧੇ ਹੇ,
ਮੈਂਭੀ ਘੁਘ ਭਕੇ ਧੇ ਦੀਆਉ ਉਸੇ,

(ਘਨਾ ਕੁਧੁਕਾ)

ਘਾਘ ੨੨. ਪਰਛਾ ੪ ਥਾ.—ਮੇਠੇਲ.

ਮੁਭਕੁਰਾ—ਤੁਞੇ ਮੈਂ ਸਨਮ ਆਵਕਾ ਭਨਤਾ ਥਾ,
ਨਹੀਂ ਤੁਞਕੋ ਮੈਂ ਯੇਵਕਾ ਭਨਤਾ ਥਾ;
ਮੁਞੇ ਘਾਘਮੇ ਆ ਕਰੇਗੀ ਤੁੰ ਧਾਧਲ,
ਘੀਧਾਹੁ ਤੇਰੀ ਕਾਤੀਲ ਨਹੀ ਭਨਤਾ ਥਾ;
ਧੇ ਫਰਫੇ ਖਥਕ ਕਥਾ ਹੈ ਉਮਰ ਭਰਮੇ ਅਪਘੀ,
ਐ ਭਲੀਮ ਨਹਰਗੀਭ ਖਸੇ ਭਨਤਾ ਥਾ;
ਧੇ ਦੀਲ ਕੀਯਕੋ ਦੇਤਾ ਨ ਮੈਂ ਦੀਲ ਲਗਾਤਾ,
ਧੇ ਫਾਮੇ ਮੋਛੋਘਤੇ ਘਲਾ ਭਨਤਾ ਥਾ;
ਅਗਰ ਖਸਿਕਕੀ ਘਾਤ ਕੋਤ ਕੋਛ ਮੁਞਸੇ ਕਰਤਾ,
ਤੋ ਮੈਂ ਘਾਤ ਉਸਕੀ ਮਘਘ ਭਨਤਾ ਥਾ;
ਕੁਸਾ ਘੁਧਘ ਘੁਧ ਘੁਧ ਮੈਂ ਭਲੀਮ ਕੇ ਕੁਧੇ;
ਅਭੁਭਾ ਖਸੇ ਮੈਂ ਨ ਪੈਛਾਨਤਾ ਥਾ.

ਲੇ ਤੁੰਛੀ ਮੁਧਨ—੩ ਰਾਹ.

ਵਭਰ—ਸੁਨ ਮਾਰੇ ਸਾਹ ਸੁਨ ਮਾਰੇ ਸਾਹ ਸਘ ਰਾਭ ਯੋਧੁ,
ਭਾ ਮੁਞਧੇ ਗੁਞਰਾ ਹੈ ਧੋ ਭਿਧ ਯੋਧੁ;
ਤੁਮਸੇ ਭੁਧਾਹੋ ਭਘਸੇ ਗਧਾ ਫੁੰ ਫਰਧਾਧੇ ਭੋਗੀ ਭੀਲਾ ਐਕ ਮੁਞਕੋ,
ਧੇ ਤਸਵੀਰ ਤੁਮਾਰੀਧੀ ਫਾਧਮੇਂ ਉਸਕੇ ਘਨਘਨ ਫੁੰਤਾ ਧੀਰਤਾ ਥਾ ਤੁਮਕੋ;
ਉਸਕੀ ਧੇ ਤਸਵੀਰ ਮੈਂ ਲੋਕੇ ਆਧਾ ਆਪਕੀਭੇ ਤਸਵੀਰਧੀ ਦੀ ਮੈਂਧੇ ਉਸਕੇ
ਖਸਕਾ ਨਾਮ ਸੁਧੀਐ ਗੁਧਘਫਾਰ ਹੈਗਾ ਪਛਮਕੀ ਤਰਕੁ ਧੇ ਰਹੇਧੀ ਹੈ ਆਧੁ.

મોરે ભોળનકી—રાહ.

શાહ મુજકર—મોરી હૈગી યહી ગુલબહાર બલાયે મોરી હૈગી
યહી ગુલ,

ધસકા ડીકાના બતલા ઐ દાના કીતની હૈ દુરપર ખાર—બલા.

આંસુયાં બરે મોરે નેન—રાહ.

વજર—હાથે કહું તુમસે શાહ—બેદ મુખ ખોલ કહું રે—હાથ,
યહાંમે દો રસ્તે હૈ એક તો હૈ નજદીક;
દુસરા હૈ છે માહકા તુજો મોરે માલીક,
જો રસ્તા નજદીક હૈ ઉમમે હૈગા ડર;
કોઇ તજ સકતા હૈ વો રસ્તે સરવર,
બર આપકી મરજી હો ચલીએ જહાંપનાહ;
ખંદાબી તૈયાર હૈ ચલનેકો એ શાહ.

જી નોકલ જાએગા સુનએ ગુલબદન,—(યે તરજ.)

ગુલબહાર—કીઉ હુવા મુજસે ખફા સુન એ જાને મન,
મય બતા તુજકો હૈ એ જાન કરમ;
કયા હુવા મેરા કસુર ખોલ આ મેરે હજુર,
તેરી દુરકતમે મૈં એ ગુનચે દહન ખાતી હું રોરોકે હરખાર કરમ;
કબીના હોઉ જુદા તુજસે એ યાર બલા,
એક દફાએ આએ મેરે દીલકે ચમન હૈ તુઝે જાન એ દીલદાર કરમ
કીઉ જલાતા હૈ મુજે કયા હુવા યાર તુઝે;
જલ ગયા ધશકમે તેરે યે બદન નજલા તુજકો હૈ સદખાર કરમ.

અગર ગફૂલતમે બાજ—(યે રાહ.)

સેહલીયાં—તું કીઉ કરતી હૈ ઇતની આહો જારી,
નખા ઇતના તું ગમ એ જાન વારી;

तेरा दुःख हमसे ये देखा न जाता,
तु शीघ्र करती है दीलडो मे करारी;
जुदासे कर दुआ जो होगा माफीक,
वाही परलाज्मिगा उमेद सारी;
उमीदी रख दीलमे उमेद,
मेर तेरी सनम यक्यार आरी;
अप्य अल तु मेहेलमे हमरा हमारे,
न करतु छयतराहसे आहो नारी.

आख २ रा. परदा ५ वां.—हरपार.

सुनो अयान आज तुमस्मोप सरस्वज.—(राह)

बोपदार—सुनो हमारे राह तुम ये मोरी अरज
के राह मुज्जर आये है गज्जर संग आज;
गर हुकम होतो आपका लाज मैं पज,
वर नही तो उनको मैं दुं अभी शीरा.

राहुं—नहद न मैं बोपदार कुछ ना देखकर,
उनको जलदी लाबुला यहांतु सरपसर;
हैगा कोई हाज्जर जलद यहांसे जम्मे,
मेरा गुलबहारको ये पपपर सुनाम्मे;
अलके उसके तैछ तुंभी लोके आ छधर,
जप न अप्य जलद तु देख कुछ ना कर.

(जना बुधाने ओर दापोस होना मुज्जरक.)

राहुं—सपहान अक्षा जुदाने क्या पनाई है तेरी सुरत,
कसम सय मज्जो है तेरी यही नदु नारी सुरत;

તેરી સુરતકી યે તસ્વીર બનાઈ દસ્ત કુદરતને,
અજબ યે મુખમુ ગોયા કે હૈ જાદુ બરી સુરત;
મેરી દુખતરકા દીલ તું ના બના મીસ્લે દીવાના,
દીખાઈ ખાબમે આકર થેડી અફસુગીરી સુરત;

હુપા ઇશક હુ મારા બીચા બાંમે—(બિરાહ.)

મુજકૂશાહ—જે સા ઇશક દુઃખતરકો હૈગા તુ મારી,
વૈસી ઇશક આતરા થે મુજકો લગી હૈ;
થે તસ્વીર દુખતરકી દેખો તુ મ અપની,
હસીને મેરા દીલ ચુરા લે ગઈ હૈ;
મેં સોચાયા અપને મહેલમે પલંગપર,
ચકાયક વો આ કીયા મુજે કર ગઈ હૈ;
શમાઅ રૂપ દીખા અપના મેરેકો એ શાહ,
વો પરવાના અપના બના કર ગઈ હૈ;

થેહી મજબ હૈગા દીવાના—(બિરાહ.)

ગુલબહાર—યહી યહી હૈ મેરા પીયારા યહી હૈગા મેરા માહપારા.
હસને હીતર મીઝગા હૈ મારા;
દીલકો મેરે કયા પારા પારા,
હસકી કુરકતને હૈ મુજકો મારા;
હસકી સુરતને હૈ મુજકો મારા,
યહી આપ્પકા હૈ મેરે તારા;
મીવા હસકે નહી કીસેસે યારા,
હસસે હૈગા ખીજલ આંદ તારા;
હસકા રૂપમીસ્લ માહ પારા,
થેહી મારે મલેકા હૈ હારા;

હેગા થઈ મેરા ગમખારા,
થેહી વાલીદ હૈ મોરા દુલારા.

(શાહ ગુલબાર એ મુજકરશાહકા હાથ મીલાતા હૈ
કરબારીયો મુખારીકખાદો દેતે હૈ.)

સખ—શાદી બના બનેકો મુખારક બહાર હૈ,
નેશાહ કયા બના હૈ બની પુરમીગાર હૈ;
સારે બરાતીયુકો મુખારકહો ચે ખુશી,
દુલા દુલહનપે આજ મંભી દીલ ની સાર હૈ;
ચે મખ બરાતીયોકે હરે હરે હૈ હરે બરે,
હર એક ગુલ બદન હૈ ગલે સખકુ હાર હૈ.

ગુલશાહ માધનન કુલુકા સદેરા—(એ તરજ.)

મુજકરશાહ—અખ મુજકો રખમત ગરહો તુમહારી,
અપની બનીકો મૈ ધર લેકે જાળિ;
મુદત હુઈ મૈ ધરસે હું આયા,
એશી ખીરાદરસે નહીં મીલને પાયા;
ધસલીએ જાનેકી રખમત મૈ આહાયા—અખ.

ગુલબહાર—મેરે દીલકા તુ હૈ પારા મુજે છોડ નજ બંજારા,
મે સાથ તેરી હું ચલતી ખીન તેરે નહીં યહાં રહેતી;
તુ હૈ ચે જીગરકા પારા—મુજે છોડ,
એ વાલીદ ન મુજકો રોકો—મારી જાન અખ ધસકો સોંપો;
હાશીજ હૈ ખુદા તુમહારા—મુજે છોડ,
ખીન ચાર યહાંપે રહેના—ચે રંજ કહાંતક સેહના;
દીલ હુવા ચે પારાપારા—મુજે છોડ,
તુહી હૈગા મેરા દીલબર—તુજખીન રહું મૈ કીર્તિ કરે;

મેરે નેનુંકા હૈ તું તારા—મુજે છોડ,
 મૈ પીદર તુમ છોડો યારી—મરી જલદી કરે તૈયારી;
 મેરા અસ્ખાબ ખાંધો સારા—મુજે છોડ નજા ખંજરા.

લાગી હે લગન તુમસે છુરા કૌન સકેગા—(એ રાહ.)

બાદશાહ—બહેતર હૈ જમ્મી યાર હો મુખતાર આપ હો,
 યે તખ્ત ઓર તાજકે સરદાર આપ હો;
 બેઠી યે દેડે તુમકો યે બેઠા બતાયા હું,
 યે માલો ધન મુલકકે અમલદાર આપહો;
 તુમ દોનુ સીવા કોઇ નહીં મેરા જહાંમે,
 યેહી જહાંશી વકતમે ગમખાર આપહો.

બાબ ૨ રા તમામ.

બાબ ૩ રા. પરદા ૧ લા.—જંગલ.

(કાલી ઓર મુજકરશાહકા આના વહાં.)

ઈસ આતશે ફરકતને—(એ રાહ.)

મુજકરશાહ—અક્ષાહકે ફજલસે હમ આમ્મે યહાં તલક,
 ઊમીદ હૈ અંદ રાજમે પોહોએ મકાં તલક;
 કાલી યહાં ઉતારાકે અબ રાત યહાં રહે,
 મંજુલ યહી પહેલી અબ જાતે કહાં તલક;
 હરઅેક ઈધર ઊધર તુમ અબ જાકે સો રહો;
 વકતે ફજર અલીગે હૈ જાના જહાં તલક;
 એજાને મન તુમ આવો મેરે પાસ જો રહો,
 તુમ વસ્લસે રખો જુદા મુજકોં કહાં તલક.

(સો જાનાં ઓર દેવ મુરેકા આના કુમેસે.)

અલેકસે તુ યાદ કર અલ્લાહુકો આદમ—(એ રાહ.)

દેવસુંક્રેદ—અદ્વાહને ડ્યા બનાવ હૈ યે મુરતે આદમ,
 દેખેસે ઇસકે દીલ મેરા અપ્પ હો ગયા નાદમ;
 ડ્યા દુસ્ત જવાનીકા ખીલા ઇસકા હૈ આલમ.
 બસ ઇસક હુવા ઇસકા મેરે દીલમે આ કાયમ,
 ખીન દેખે ઇસે મુજકો ન અપ્પ ચૈન પડેગા;
 ઉલકતમે ઇસકે મુજે અપ્પ જલના પડેગા.
 ઇસ વાસ્તે અપ્પ ઇસકો ઉઠા કુવેમે ડાલું,
 જપ્પ જાયેગા શેહજાદા તબ મૈ ઇસકો નીકાલું;

(દેવ મુલખહુકો સે જાતા હૈ.)

(શેહજાદાઃ ઉઠતા ઐર ખેકરાર હોના.)

મુજકુરશાહ—સોઇયા વો ઇસવકત યહાં હમ્મે હમ્મે કહાં વો ઉઠગઇ,
 ડ્યા મુજસે હુઇ ઐમી ખતા જોકે દગા વો દે ગઇ;
 અપ્પ ડ્યા કરેં જાઉ કહાં કીસમે હકીકત જા કહું
 હમ્મે હમ્મે ગજબ યે ડ્યા હુવા કીસ તરહા આકત યે સહું
 અફસોસ સદ અફસોસ હૈ હમ્મે હમ્મે ખુદા યે ડ્યા હુવા,
 મેરે સનમકો યક બચક કીસને કીયા મુજસે જુદા;
 ઐ ફલક કજર ખે રહમ યે ડ્યા કીયા તુને મીનમ.
 મુજસે જુદા તુને કીયા ખેરાક યહાં મેરા સનમ,
 ઇસ જંગલો ખુંખારમે કોઇ નહી મેરા સગા;
 મેરે જીગરકી દોસ્તી વાલી હુઇ આખીર જુદા.
 ઉસકે ખીના યે જીન્દગી મેરી તો અપ્પ દુરાવાર હૈ
 દુન્યામે યે જીના મેરા તુજખીન પીયારી ખાર હૈ

मैं गुलामहार मैं गुलामहार मैं जन मेरी गुलामहार,
 मुझसे जुदा कबु हो गर्भ समय समय जाता मैं गुलामहार;
 लायार हूं मैं धिखनगा अण्य हूं देने नडि कहां.
 आगेसे न पुछु कीसे शायद कही पाति नीशां, (जाना है.)
 (कुरे अंदरसे.)

गुलामहार—रंज अलम दरद गम क्या सीतम आ पडा.
 क्या गलप आ पडा मुजुडपर या जुदा;
 मत हो तूं ये रहम कर रहम यक जरा.
 क्या जाता मैने की तेरी मैं जानका.
 कौन है दुरहो ये रहम ये हया.
 छोड दे मेरेको मै तो हूं ये जाता.

(कुरेसे बाहर आ करे देवको.)

गुलामहार—सम जाता मैं जनीमे जुंआर है तू कौन,
 कौन है तू कौन हा बच्कार है तू कौन.
 कीस ली मैं मुजुपे जुलुम करता है तू मैं नायकार,
 मैने क्या तेरा किया मुरदार है तू कौन;
 छेड मत मुजुको यहां दुर हो भरदुर तूं.
 दील मेरा तेरेसे जुद ये नर है तू कौन.

देवमुकुंद—आशीक तेरा और मै दीलदार हूं तेरा,
 ये दामे मोहोपमतमे गीरीकनार हूं तेरा;
 आशीकको नलानेमे नका तुजुको न होमा.
 मै आशुके दीलदार पदादार हूं तेरा,
 तू पौक न आ दीलमे तेरे कुछनी मैं जनी;
 हर पकत तेरा यार मै गमआर हूं तेरा.

ગુલબહાર—તું મેરા દુરામને જાયા મુઝે માલુમ ન થા,
 ધસી જંગલમે નીહાયા મુઝે માલુમ ન થા,
 તુ ધસ જંગલ ખુંખારમે રહેતા હૈ ખખીસ.
 તેરા ધસ જાપે મકાંયા મુઝે માલુમ ન થા,
 મુજકો લેકરકે મેરા આશીકે જાનાને શરીક
 આનેવાલા વો યહાંયા મુઝે માલુમ ન થા,
 અબ તો લાચાર હું મૈ ડ્યા કરું ગરદીશકે સખખ.
 પેહી કીસ્મતકા નીશાં યા મુઝે માલુમ ન થા.

ખાખ ૩ રા. પરદા ૨ રા. જંગલ.

મુંજફરશાહ—હાલ હીજરે દીલરૂબા મે દીલસે પુછા ચાહીએ.
 ડ્યા ગુજરતી દીલમે હૈ ધસ દીલસે પુછા ચાહીએ;
 મૈ તો એક આવારએ દરાતે શીરકે ચાર હું,
 રાહ ખસ્તીકી કીસીકા મીલસે પુછા ચાહીએ,
 હીજરકે સદમે ઉઠાએ હૈ દૈષ મેહજુર ને.
 વસ્લકી લજત કી સી વાસીલસે પુછા ચાહીએ
 દેખતેહી ચારકા દીલ હો ગયા મહયે જમાલ.
 દીલકે જાનેકી ખખર માયલસે પુછા ચાહીએ,
 મૈ તરફતા હુ જુદાઈમે ઊસીકે સુખહો શામ,
 ય તરફનેકી મળ ખીસ્મીલસે પુછા ચાહીએ.

(ડાકનકા નમુદ હોના એર રહેજાનેપર આશક હોના.)

વેચન સુત ન જાએ મેચા.—(એ રાહ.)

ડાકન—સુન તુ મારે પીયારે ખંદરે સુન તુ મારે પીયારે
 સુરત તેરી દેખ મૈ તો ધરાકમે હુઘ ચકચુર જલા;

એક ખોસા લેને દે તો હોવે સભી દુઃખ દુર મેરા.
 ઔર ચલો તુમ મેરે ઘરકો ખાના કરે તૈયાર અજીબ.
 ખા પી સો રહો તુમ સાથ મેરે ઔમાર હખીબ.

(ચિત્ર રાહ.)

મુજકૂરશાહ—કૌન હૈ તુ મકાર દલાલા કૌન હૈ તુ મકાર.
 આદમ જાત યા બૂત પલીત યા ચુડેલ ડાકન હૈ તું ખતા,
 કહાંસે તેરા આના હુવા હૈ રહેતી હૈ કીસ જાએ બલા,
 ડાકન—આદમ જાદ તો નહી મૈ મીઆં લેકીન જીતી ડાકન હું.
 ઇસ જંગલમે મકાન મેરા ઔર મૈ તુજપર આશીક હું.
 મુજકૂરશાહ—તુ તો હૈગી ચુરેલ ડાકન મૈ હું આદમજાદ શરીફ,
 તેરા મેરા કૈસા બનેગા હૈ એકાર દુશવાર દકીક;
 લેકીન સુનહાં એક શરતસે કરતા હું મૈ તુજકો કબૂલ
 ગર તુ માને મેરા કહા તો મતલબ તેરી લાઉ હસુલ.
 ડાકન—શરત હૈ ઝ્યા વો મુજસે ખોલ દીલસે મૈ લાઉ બજા
 જાન ઔર માલ અપના મારા તુજપે કરે હરઆન શીદા,
 મુજકૂરશાહ—શરત યે હૈ સુત એ જાની કરતાં હું તુજસે ઇજહાર,
 યહાંપે ઔરત મેરી ગુમ હુધ નામ હૈ ઉસકા ગુલબહાર.
 ગર તુ ઉસકા પતા કહીસે લાદે જો મેરકો,
 વસ્લકી અપને મજા અખાઉ ખુરા મૈ કરે શીર તેરકો.
 ડાકન—હાજી હાં યે તુમને કહા વો સખ મુજકો માલુમ હુવા,
 શાયદ ઉસકો મુફેદ દેઉ ગયાહી હોગા લેકે ઉઠા.
 મુજકૂરશાહ—મુફેદ દેઉ કહાં હૈ રહેતા ધર ઉસકા તુ મુજકો ખતા,
 તા ઉસકે મૈ પાસ જાકે મેરે મનમકો લાઉ છુડા.

ડાકન—બહોત અચ્છા ચાલીએ સાહેબ તુમકો બતલા દેતીહું.
 ઔર જો તદખીર હૈગી ઉસકી વાબી સીખલા દેતી હું.
 (જાતા હૈ.)

બાબ ૩૨. પરદા ૩૨. જંગલ.

(દેવ સોચા હૈ ઔર દાખોલ હોના શાહમુજ્જરકાં ઔર ડાકન ઉતરકાં.)

બેચન શુન ન જાયો મેથા—રાહ.

ડાકન—દેખ વો સામને સોતા હૈ જો—દેખ વો સામને સોતા હૈ,
 ગોદમે રખકે મર તુ ઉસકા જાકે ચંપી કર;
 જખ યે ઉકેગા કહેગા તુજકો કૌન હૈ તુ મરપર,
 ઔર કહેગા કયા હૈ મતલબ તલબ તું કર ઐ યાર;
 તખ ઉસસે તુ કૌલ લેકર માંગ તુલા દીલદાર.

(ગેહજતેને સુરેદેવકે પાકી દાખના જખ ઉસને ઉતર પુછતા.)

સુરેદેઉ—કૌન હૈ તુ કીસ લીએ તેરા યહાં આના હુવા,
 દરદ ગમખી કીસ વાસ્તે તેરકો પું આના હુવા;
 માંગલે કયા માગતા હૈ ખોલદે તુ ઇસ ધડી,
 • તેરી યે ખીદમતકાં બદલા મુજકો દીલવાના હુવા;
 શાહમુજ્જર—કૌલ દોતો માંગલુ ઔર હાલતીલ અપના કહું,
 વર નહી તો જાજી વાપસ જાંસે યાં આના હુવા.
 દેઉ—કૌલ લે ઔર ખોલ જલદી જોકે હૈ મતલબ તેરા,
 અખ તો તેરા હુકમ મુજકો ખસ બજા લાના હુવા.

દીક્ષ ધીન લીઆ મેરા બનારસકી ગાત્રીમે—(એ તરજ.)

મુજ્જરશાહ—કયા હાલ કહું મેરા મે તુમસે ખીયાં અખ,
 જીસત્રીએ મે જો આયા હું ઉસકા યે હૈ સખખ;

મેરે બલકા હાર મેરી ગુલબહાર પરી,
ગર ઉમરો બખરા દોતો મેહેરબાની હો અબબ.

ગાઇ ચક બચક ગો હવા પલટ—(એ રાહ.)

દેવ—યે તુ કયા કહા અરે ઐ મીયાં મેરી અકલ તો ન જરી રહી,
અબ મૈ કૌલ તેરકો દે ચુકા મુજે હસસે બેખબરી રહી;
અરે હાએ મૈને એ કયા કીયા ખુદ જબાન અપની સે ફસ ગયા,
અબ અબસ હૈ મુજકો યે દરદો ગમ લેજા તેરી યે જો પરી રહી;
અબ હમકે બદલે તુ ઐ મીયાં મુજે એક ઔરત દીલા, યહાં,
મેરે દીલકી જો કે ઉમદથી વોહી દીલકી દીલમે બરી રહી;
મુજકૂરશાહ—

બહોત ખુબ ખાત યે આપકી મૈને જનો દીલ સે કબુલકી,
હમકે બદલે મૈં તુમકો દેતા હું યે ચુરલ જો સામી પડી રહી.

દેઉ—મૈને દીલમે હમકો કબુલ કીયા,
તુ લે જાઓ અપની યે દીલ રખા;
મેરી કીસ્મત મૈં જોકે થી લીખી,
વોહી પાસ મેરે પડી રહી.

કોઇ દમ દે સાકી અખર હુવા—(એ રાહ.)

મુજકૂરશાહ—નહો ગમગીં પીયારી એક જરા,
જો હુવા સો દીલ સે બુલાદે ઉસે;
હંસ મુખ ખાતી અપની સુના,
બર જામ ખુશીકા પીલા દે મુજે;
ગમ રંજો અલમ મુખ દીલસે,
બુલા હંસ બોલકે જાની રીઝાદે મુજે;

શીરી જાપાંસે શીરી કલામ,
જરા મુલસે અપને સુના દે મુજે.
ગુલાબહાર—યક ખાત પીયારે સુત તુ મેરી,
બાપમે ચલકે મીલાદે મુજે.

મુજકૂરશાહ—મેહતર ચક્કીએ ધરકી તરક,
તેરે બાપસે જાકે મીલાઉ તુજે. (દોનુ જાતે.)

બાબ ૩ રા. પરદા ૪ થા.—દરબાર.

દખો દખો બગોચેમે કોન આચારે—(યે રાહ.)

ચાબદાર—શાહ સુનીએ અરજ એક મેરીરે—શાહ.
શાહે મુજકૂર ગુલાબહાર દોનો આએ બાહાર,
ગરબે હુકમ હો લેકર આઊં ઉનકો યહાં હાજર—શાહ.
અરીએ જોબન એ દરદકો—(યે રાહ.)

શાહ—અરે ચાબદાર અબ ન તુ દેરકર,
કે દરબારમે ઉનકો લા સરબસર;
• સબબ કયા વો જલદ છતને શીર આએ હે,
કે રાયદ કુછ રાહમે ખતા પાએ હે. (શાખસ દોના.)
આનો આનો મેહરબાં—(યે રાહ.)

શાહ—મેરી દીલકે પીઆરે તુમ આવો,
મેરે આંખોકે તારે તુમ આવો;
છતની જલદી તુમ આએ સબબ કયા,
હાલ અપના મેરેકો સુનાવો.
મુજકૂરશાહ—કયા કહું તુમકો શાહયા મેરાજી જાનતા હે,
કેસાહી સદમાં ઉમયા મેરાજી જાનતા હે;

જખ વહાંસે હમ ગયે રાહમે મીલા દેવ સુકેદ,
 ઉસને ખસ ઇસકો ઉડાયા મેરાજી જનતા હે;
 ઇસકી કુરકતમે ઉસી જંગલે ખુખારકે ખીચ,
 કોહે ગમ સરપે ઉડાયા મેરાજી જનતા હે;
 શીર વહાં મેરેપે એક આશીક હુધથી ડાકન,
 ઉસનેહી મુજકો ખતાયા મેરાજી જનતા હે;
 જોજો તદખીર મુજે ઉસને ખતાઈ શાહ,
 વોહી ઇસકો છુડાયા મેરાજી જનતા હે;
 ઇસી બાઇસસે મેરા આના હુવા હે ઇસજ,
 ચેહી સખ હાલ સુનાયા મેરાજી જનતા હે;
 મુફર અક્ષાકા કરે ઔર ગનીમત સમજો,
 જીતેજી શીરકે મીલાયા મેરાજી જનતા હે.

નહની દારા મોતો હો મોરે રાજા—(મેરાહ)

રાહ—ખુશીયાં મનાએ આ મોરે પીયારે,

ગમ સખ બુલોદો દુખ દરદ ઉરોદો—હો મોરે પીયારે.

હીલ મીલ રહો તુમ ખાએ ન કુછ ગમ—હો મોરે પીયારે.

સખ—સલામ સલામ સલામ હે આખીરી સલામ,

ખેલ આજકા ચે સખી હો ગયા તમામ;

બાદ અજ સલામકે અરજ એક હે,

મુનલો તુમ પૈ સાહેબાંતે ખાસ આર આમ;

જૈસે આએ આજ તુમ વૈસે શીરકે આપ,

કર મેહેર આર આવો ખાસ આર આમ.

તમામ હુવા.

૩. આ.

હેલન કોંગા	૦ ૧૦
ગકન મીડસવર	૦ ૧૦
મુખાર્ક કાપી દરેલી	૦ ૧૦

તે શિવાય દરેક જાતની ચાહેમાં વાપરવાની ખાંડ, કાપી, સાબુચોખ્ખા, તાપીચ્છાકો, આગરૂટ, કોરન ફલાવર, કોકો, મુરખો, મીણમતી, સાબુ, શીગાર, ચીરૂટ, અમેરીકન તંબાકુ, બરબ્રાઈ, ટર-કાસ તમાકુ, ઇત્યાદિ દરેક જાતનો માલ ખાત્રો બરેલો સસતે ભાવે મળશે, જે એક વાર લઈ જવાથીજ ખાત્રી થશે.

તરેહવાર તરકી તંબાકુની શીગારેટ (કાગળની ખીડીચો)

શો શો નાં બાકશ નીચે લખેલા ભાવે મળશે.

ક્રોશમીડ્વિક શીગારેટશ (કાગળની ખીડીચો)	૩ ૦
હેલન	૨ ૮
રોયલ	૨ ૦
પ્રીન્સ	૧ ૧૨
લનાર	૧ ૮
જેશમીન	૧ ૪
કવીન	૧ ૦
લીટલ જુની	૦ ૧૪

દામોદર રતનશી,

ચીનાઈ અને હિંદુસ્થાની ચાહે વેચનાર.

કાલકાદેવીને રસ્તે મહાજનવાડી પાસે નં. ૨૭, મુ'બઈ.

આ ચોપડીઓ નિચે લખેલે ઠેકાણેથી મળશે.

	૩.	આ.
વીરમિંહ અંદ્રિકાનાં ગાયનો	૦	૧
મીનાહરણ નાટકમાંના ગાયનો	૦	૧
આખાહરણનો ગાયગુરૂપી આપેરા	૦	૧
કામસેન અને રસિકા નાટકમાંના ગાયનો	૦	૧
રૂકમીણીહરણનો આપેરા	૦	૧
વીરમતી નાટકનાં ગાયનો	૦	૧
સદેવંત માવજીંગાનો આપેરા	૦	૧
મદાલમાંનો આપેરા	૦	૧
શીરીન ફરહાદનો આપેરા	૦	૪
કામસેન રસિકા નાટક... ..	૦	૮
ધિરતે અક્ષય યાને ફરેખે સૈતાન	૦	૩
સદેવંત માવજીંગાનો ઉર્દુ આપેરા.	૦	૨
કરણધેલાનો આપેરા	૦	૧

કોલકાદેવી—ધિરદાસ લાલમિરીમાંથી તથા શરયારજી હાઃ મળજીની દુકાનેથી.

ગણેશવાડીને નાકે—ખાળકૃણુ લક્ષ્મણુ બુકસેલર પાસેથી.

મુરત નાણાંવટમાં—મનચેરજી જમસેદજી પોસ્ટવાળાપાસેથી.

ભાવનગરમાં—શા. પાનાચંદ તેજ બુકસેલરની દુકાનેથી.

દેશાવરથી વેચવા માટે મંગાવનારને પોણેભાવે મળશે.

દામોદર રતનશી.

